

50 Øre. Og saa mener jeg endda, det er nødvendigt for Kommunerne at træde hjælpende til, for at den særlig ubemidlede Del af Befolkningen kan faa sin Ration, og det er nødvendigt, at vi ordner Forholdene saaledes, at vi alle faar, hvad Rationeringen lyder paa. Thi efter at Ernæringsfysiologerne har sagt, at det er nødvendigt, at hvert Individ her i Landet faar saa meget af de forskellige forhaandenværende Fædtstoffer, er det ogsaa givet, at saa maa vi stille Befolkningen under saadanne Vilkaar, at hver især kan erhverve sig det, som af Ernæringsfysiologerne anses for det absolut nødvendige. Jeg har set en Bemærkning fremsat om, at Socialdemokratiet skulde være uvilligt til at forhandle om en Ordning, der gik ud paa, at de særlig billige Fædtstoffer skulde komme den ubemidlede Del af Befolkningen til gode. Dette er ganske urigtigt. Det, Socialdemokratiet har modsat sig og fremdeles vil mødsætte sig, er en ulige Rationering. Vi kan ikke have noget imod, at de billige Fædtstoffer bliver stillet til Raadighed for den ubemidlede Del af Befolkningen, saa meget mindre som det netop fra vor Side er blevet fremhævet, at den ringe Mængde af Svinefedt, der kan blive her i Landet, helst bør forbeholdes den fattigste Del af Befolkningen, saa at denne Del af Befolkningen faar Retten til at købe en vis Mængde Smør ombyttet med Retten til at faa det billigere Fedt. Jeg haaber imidlertid, at det ikke skulde være nødvendigt at komme ind paa en mere vidtløftig Drøftelse af, hvad de forskellige Repræsentanter har ment om dette Forhold, men at man skulde kunne tale sig til Rette i saa Henseende; dette Spørgsmaal forekommer mig at være af den Beskaffenhed, at det mindst af alt egner sig til at lave Propaganda paa. Det, vi maa tilstræbe, er at indrette os paa den bedst mulige Maade og derefter gøre Befolkningen begribelig, at det ikke kan være anderledes, der er ikke mere, og der kan ikke skaffes mere, og man maa holde Hus med det, man har, saa godt, som man er i Stand dertil.

Jeg mener for øvrigt, at Tiden er kommet til at beskæftige sig ikke blot med Nedsættelsen af Prisen paa Smør, men ogsaa med Overvejelse af, om det ikke er muligt at faa nedsat Prisen paa andre af de vigtigste Livsfornødenheder. Spørgsmaalet herom er allerede fremsat under denne Debat dels af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), dels af det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob

Christensen). Jeg mener, det er en stor Fejl, at man i det hele taget har indrettet sig paa Hjælpesystemet i Stedet for at tilstræbe Nedsættelse af Varepriserne, en Begrænsning af Fordyrelsen af saadanne Varer, som er absolut nødvendige i alle Husholdninger. Det er en Omvej at gaa at hjælpe Befolkningen gennem Understøttelse til at faa de nødvendige Varer, og efter at man nu er kommet ind paa en Rationering, saaledes at hver faar et Kort, ved Hjælp af hvilket der kan købes, skulde det ikke synes særlig vanskeligt at komme til en Forstaaelse paa dette Omraade. Med Beklagelse maa jeg bemærke, at Venstre hidtil har mødsat sig, at man netop gik den Vej, og Højre har fulgt i Venstres Kølvand, som det gør paa saa mange andre, ja, saa at sige paa alle Omraader. Undertiden har Højre ladet skinne igennem, at det ønskede at gaa en anden Vej, men Højre har altid fulgt kloes op ad den Vej, Venstre har betraadt. Man har navnlig begrundet sin Modstand mod en almindelig Prisnedsættelse med, at der ingen Mening var i, at Staten ydede Tilskud til, at de velhavende Klasser fik billigere Varer, men dette Argument betyder saa lidt, thi de velhavendes Tal er saa lille i Sammenligning med Tallet paa den øvrige Befolkning, at det ikke vil gøre nævneværdigt fra eller til, om de velhavende ogsaa fik de nødvendige Madvarer til en lavere Pris. De Dyrtidslove, vi har haft at arbejde med inde i Kommunerne, har ikke været fyldestgørende af den simple Grund, at Kommunerne har været administrerede efter højst ulige Principper. I nogle Kommuner er der gjort, hvad man paa nogen Maade ønskede at gøre, i andre har man været uvillig overfor Lovens Bestemmelser og har undladt at gøre noget eller gjort saa lidt som muligt, saa at det er rent tilfældigt, hvad en fattig Familie maa betale for sine Varer her i Landet. Det gør en stor Forskel, om vedkommende bor i en Kommune, hvor der har været et demokratisk Flertal, eller i en Kommune, hvor der har været et konservativt Flertal, som ikke har anset det for nødvendigt at foretage sig noget. Jeg kunde nævne en Række Eksempler paa Kommuner, i hvilke der praktisk talt ikke er gjort noget — det gælder ogsaa Købstadkommuner — for at mildne Dyrtiden. Kommunerne evner ikke at føre Dyrtidsforanstaltningerne videre, Dyrtidslovens § 1 begrænser Kommunernes Udgifter til 15 Kr. pr. Individ, og § 2 er formet saaledes, at den allerstørste Del af